

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach, w sprawie o sygnaturze akt I C 1837/13 z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. przeciwko B. B. o zapłatę zasądził od pozwanej B. B. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. kwotę 1.132,82 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od kwoty 1.103,79 złotych od dnia 25 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 227 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że w dniu 12 sierpnia 2008 roku pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. we W. umowę pożyczki, na mocy której Bank przyznał pozwanej limit kredytowy do kwoty 1.657 złotych do wykorzystania przy użyciu karty kredytowej, na okres ważności karty, z oprocentowaniem umownym zmiennym, a od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwana korzystała z przyznanego kredytu. W następstwie nieuregulowania przez pozwaną należności wynikających z umowy Bank pismem z dnia 11 czerwca 2010 roku wypowiedział B. B. przedmiotową umowę wzywając ją do zapłaty. Następnie w dniu 15 września 2010 roku Euro Bank sporządził bankowy tytuł egzekucyjny. Postanowieniem z dnia 18 października 2010 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach nadał klauzulę wykonalności temu tytułowi. Na podstawie wniosku Euro Banku z dnia 17 listopada 2010 roku zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne. W następstwie zawarcia umowy przelewu wierzytelności z dnia 7 czerwca 2013 roku Euro Bank przeniósł na powoda wierzytelność przysługującą mu od pozwanej. Pismami z dnia 10 czerwca 2013 roku Euro Bank zawiadomił pozwaną o przeniesieniu wierzytelności oraz wezwał ją do zapłaty. Natomiast pismem z dnia 23 września 2013 roku Euro Bank powiadomił komornika o cesji wierzytelności oraz wniósł o umorzenie toczącego się postępowania egzekucyjnego, które postanowieniem z dnia 6 listopada 2013 roku zostało umorzone zgodnie z wnioskiem wierzyciela. Do chwili obecnej pozwana nie zapłaciła na rzecz powoda dochodzonej pozwem kwoty.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu I instancji powód w toku postępowania udowodnił zarówno fakt powstania jak i wysokości zadłużenia pozwanej. Odnośnie zaś podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia Sąd a quo wskazał, iż zarzut ten był niezasadny. Sąd meriti argumentował, iż w niniejszej sprawie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia za sprawą złożonego w dniu 5 października 2010 roku wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wszczęcia na podstawie tak powstałego tytułu wykonawczego postępowania egzekucyjnego, zakończonego dopiero w dniu 6 listopada 2013 roku.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o art. 359 § 1 k.c. oraz art. 481 k.c. Natomiast o kosztach postępowania Sad I instancji rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła pozwana, zaskarżając je w całości. Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 825 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 203 § 2 k.p.c. wyrażające się w przyjęciu, iż wniosek egzekucyjny wierzyciela pierwotnego prowadzący do wszczęcia postępowania egzekucyjnego KM 1209/10 skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia roszczenia, w sytuacji gdy z uwagi na zakończenie tego postępowania wobec cofnięcia wniosku egzekucyjnego (art. 825 pkt 1 k.p.c.) należało przyjąć, że skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia został zniweczony. W oparciu o tak sformułowany zarzut apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. /apelacja – k. 84-85/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, który nie był kwestionowany przez skarżącą. Przy czym zaznaczyć trzeba, że wobec faktu, iż niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym, a Sąd Okręgowy nie prowadził postępowania dowodowego, zgodnie z dyspozycją art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku w niniejszej sprawie obejmować winno jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Przechodząc do oceny zarzutu apelacji podnieść należy, iż zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Niewątpliwie zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu jak i wystąpienie do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji na podstawie tak powstałego tytułu wykonawczego przerywa bieg terminu przedawnienia. W niniejszej sprawie rozstrzygnięcia wymaga natomiast kwestia czy przerwanie biegu terminu przedawnienia poprzez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji zostaje zniweczone późniejszym umorzeniem postępowania egzekucyjnego, czy też w wyniku tego umorzenia przedawnienie zaczyna biec od nowa. Przepisy o postępowaniu egzekucyjnym nie zawierają normy prawnej, która by *expressis verbis* wskazywała, jakie skutki w zakresie prawa materialnego, w tym co do biegu przedawnienia, wywołuje bądź nie wywołuje umorzenie postępowania egzekucyjnego. Tym samym na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. odpowiednie zastosowanie znaleźć powinny przepisy o procesie. W analizowanej sprawie do umorzenia postępowania egzekucyjnego doszło na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. czyli na skutek wniosku pierwotnego wierzyciela (Banku). Co do zasady wszczęcie postępowania egzekucyjnego następuje poprzez złożenie wniosku egzekucyjnego do komornika sądowego, zaś wszczęcie procesu następuje poprzez złożenie pozwu. Pomiędzy wniesieniem pozwu i wnioskiem egzekucyjnym zachodzi zatem pewnego rodzaju podobieństwo. Zarówno złożenie pozwu jak i wniosku egzekucyjnego przerywa bieg przedawnienia. W obu przypadkach cofnięcia powyższych pism wola podmiotu wszczynającego postępowanie decyduje o jego zakończeniu. Podmiot ten poprzez czynność dyspozytywną rezygnuje z ochrony prawnej. Skoro więc rezultatem tej rezygnacji w przypadku cofnięcia pozwu jest zniweczenie skutków materialnoprawnych związanych z jego wniesieniem w myśl art. 203 § 2 k.p.c., brak jest podstaw jurystycznych do przyjęcia, że takich konsekwencji nie wywołuje analogiczna rezygnacja z dochodzenia wykonania zobowiązania poprzez cofnięcie wniosku egzekucyjnego. Tym samym na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. należy przyjąć, iż cofnięty wniosek egzekucyjny nie wywoła skutków prawnych związanych z jego wniesieniem, a więc także w zakresie przerwy biegu przedawnienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt I ACa 100/10, LexOmega; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 roku, sygn. akt II CK 113/02, LexOmega).

Zarówno w chwili zawarcia jak i wypowiedzenia umowy łączącej pozwaną z (...) Bankiem S.A. we W. obowiązywała ustawa z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1232), zatem jej przepisy powinny znaleźć zastosowanie w rozpoznawanej sprawie. Zważyć należy, iż ustawa o elektronicznych instrumentach płatniczych zgodnie z treścią art. 38 ustawy z 12 lipca 2013 roku o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1036) straciła moc z dniem 6 października 2013 roku, jednakże w myśl art. 26 ust. 1 wskazanej ustawy nowelizującej z dnia 12 lipca 2013 roku do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym bardziej do roszczeń, które uległy przedawnieniu przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej z dnia 12 lipca 2013 roku zastosowanie będą miały przepisy dotychczasowe. Zgodnie z art. 6 uchylonej ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem dwóch lat. Ponieważ umowa zawarta między pozwaną a Bankiem należy do kategorii umów o elektroniczny instrument płatniczy należy przyjąć, iż roszczenie dochodzone przez powoda ulega dwuletniemu okresowi przedawnienia.

W niniejszej sprawie postanowieniem z dnia 18 października 2010 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sporządzonemu przez pierwotnego wierzyciela. Wystąpienie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności przerwało bieg terminu przedawnienia. Zgodnie z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Natomiast w myśl art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Zatem w rozpoznawanej sprawie bieg przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia rozpoczął się na nowo w dniu 18 października 2010 roku i nie uległ ponownemu przerwaniu na skutek wniosku egzekucyjnego z dnia 17 listopada 2010 roku, gdyż wszczęte postanowienie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek wierzyciela. Tym samym termin przedawnienia upłynął z dniem 18 października 2012 roku. Ponieważ powód wystąpił z pozwem w dniu 25 czerwca 2013 roku należy uznać, iż podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia okazał się skuteczny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż oddalił powództwo.

Zmiana zaskarżonego wyroku skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji. Ostatecznie pozwana wygrała proces w całości, tym samym Sąd Odwoławczy zgodnie z wyrażoną w art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądził od H. I Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. na rzecz B. B. kwotę 197 złotych. Na wskazaną kwotę składa się: 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 180 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, którego wysokość została ustalona w oparciu o § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również w oparciu o przepis art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwana wygrała apelację w całości zatem Sąd Okręgowy zasądził na jej rzecz od powoda tytułem zwrotu tychże kosztów kwotę 120 złotych, na którą to kwotę złożyła się: opłata sądowa od apelacji w wysokości 30 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w kwocie 90 złotych ustalone na podstawie § 6 pkt 2 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 powołanego Rozporządzenia.